This is

MY MOM

Powerful Inspiration from real-life woman

BY DR.KAENG

สวนผักของแม่

SIRENS OF STYLE

A
to
Z
มนุษย์แม่

DR.KAENG

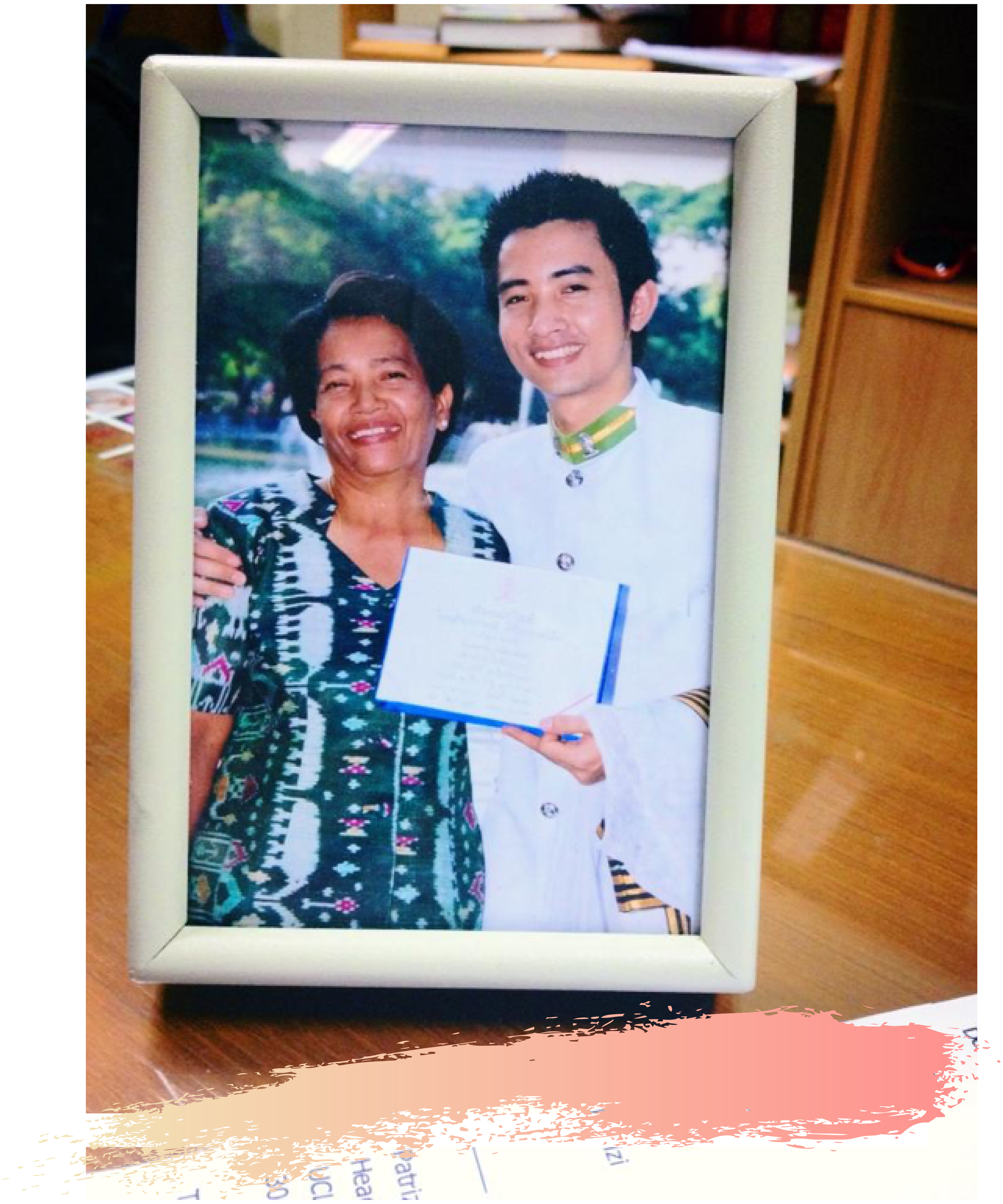

คุณแม่

แม่ของผมเป็นชาวบ้านธรรมดา แต่มีคุณสมบัติพิเศษของแม่ผมที่ผมภูมิใจเสมอ

ดูรูปสมัยที่แม่เป็นสาว แม่สวยนะ ยายก็เป็นนักขับสารภัญญะ ร้องหมอลำ ประจำหมู่บ้าน

ชื่อแม่ไม่ค่อยเพราะ สมัยก่อนเรียก "หนูลอง" มีแต่คนชอบถามผมเพราะมันชื่อชาวบ้านมาก

แต่ผมชอบนะ จะได้มีแม่ชื่อเท่ๆ แบบโลโซๆ แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้แม่เปลี่ยนชื่อแล้วเป็น "เรืองรอง"

ตระกูล
สาคร

ของ เด็กหญิงหนูลอง สาคร แห่งบ้านโคก

ก่อนจะมาพบรักกับหนุ่มตระกูล ประสงค์จีน เมืองศรีภูมิ

พ่อพิมพ์ สาคร กับ แม่สมบูรณ์ แสวง เป็นผู้ให้กำเนิดเด็กหญิงหนูลอง เกิดที่บ้านโคก ครอบครัวมีอาชีพทำนาและปลูกผัก แม่สมบูรณ์มีงานเสริม คือ หมอลำกลอน เด็กหญิงหนูลองเรียนจบชั้น ป.4 จากโรงเรียนวัดบ้านโคก ต.สูงยาง อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด (ตอนนี้เปลี่ยนเป็น ต.ดอกไม้)

คุณยายลัย (แสวง) บ้านหมอตา เป็นน้องสาวของยายสมบูรณ์ ตอนที่ผมร้องหมอลำให้แก ฟัง ยายลัยน้ำตาซึม คงนึกถึงพี่สาวกระมัง

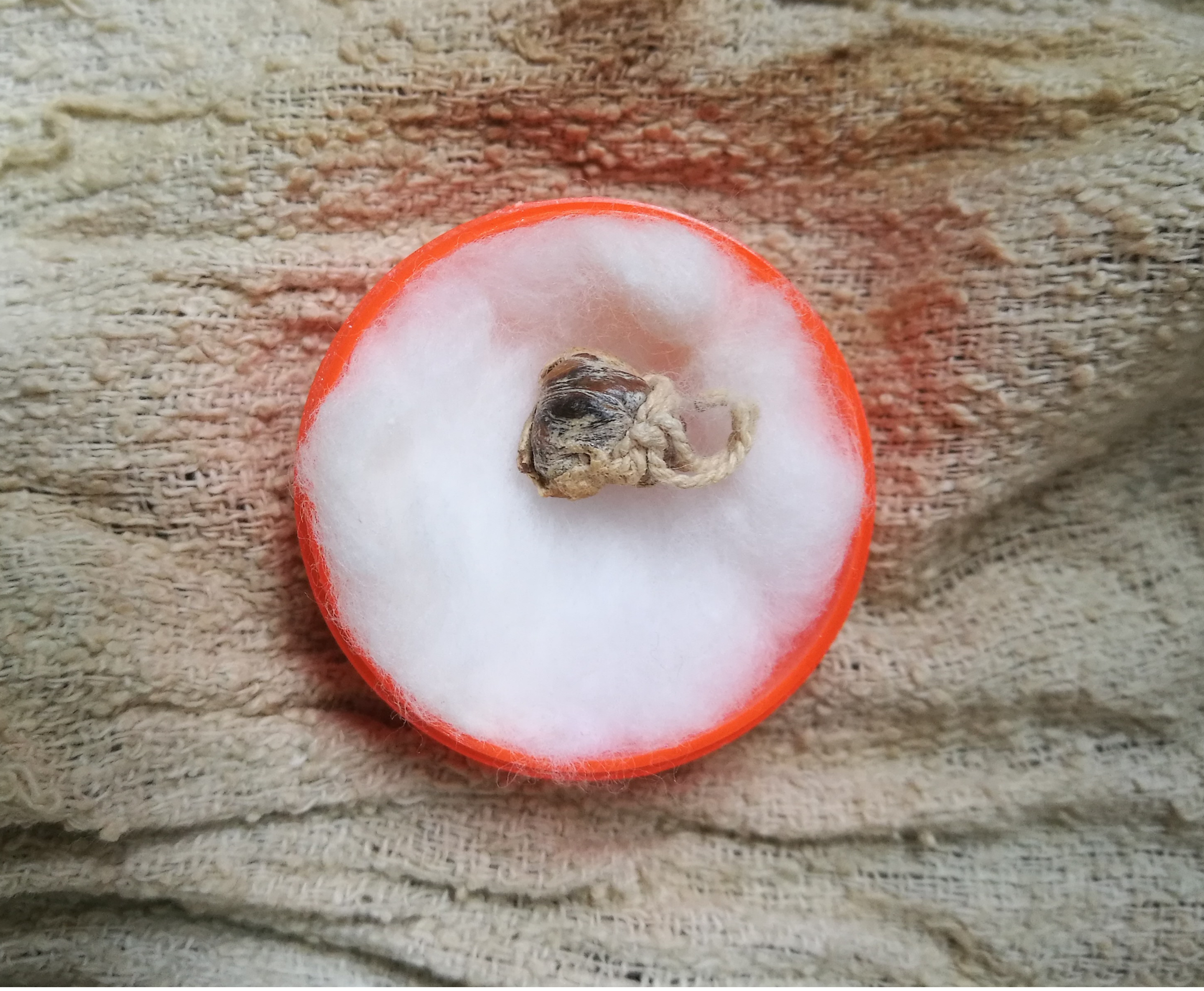

สายสะดือรก

สมบัติที่แม่เก็บไว้ให้

เป็นสายสะดือรกของผมเอง (ดร.แกง) พอคลอดเสร็จ แม่ก็เก็บใส่ตลับพลาสติกอย่างดี ตอนแรกที่แม่นำมาโชว์นึกว่าจะเอาสร้อยทองคำมาให้ ที่ไหนได้เป็นด้ายพันกับอะไรสักอย่าง พอมาฟังเรื่องราวที่มาที่ไปจากปากของแม่ จึงได้ทราบว่ามันมีค่าทางจิตใจมาก

สมัยโบราณ ชาวบ้าน เขาจะเก็บเอาสายสะดือรกมาต้มให้ดื่มน้ำ เพื่อให้แม่ได้มีสุขภาพดีหลังพักฟื้น

แม่ผมก็เช่นกัน ได้ดื่มน้ำซุปจากสายสะดืมรกนี้

BEAUTY CLASSIC

แม่เป็นนางรำในงานทอดผ้าป่าของโรงเรียนวัดบ้านโคก

สาวงามแห่งบ้านโคก

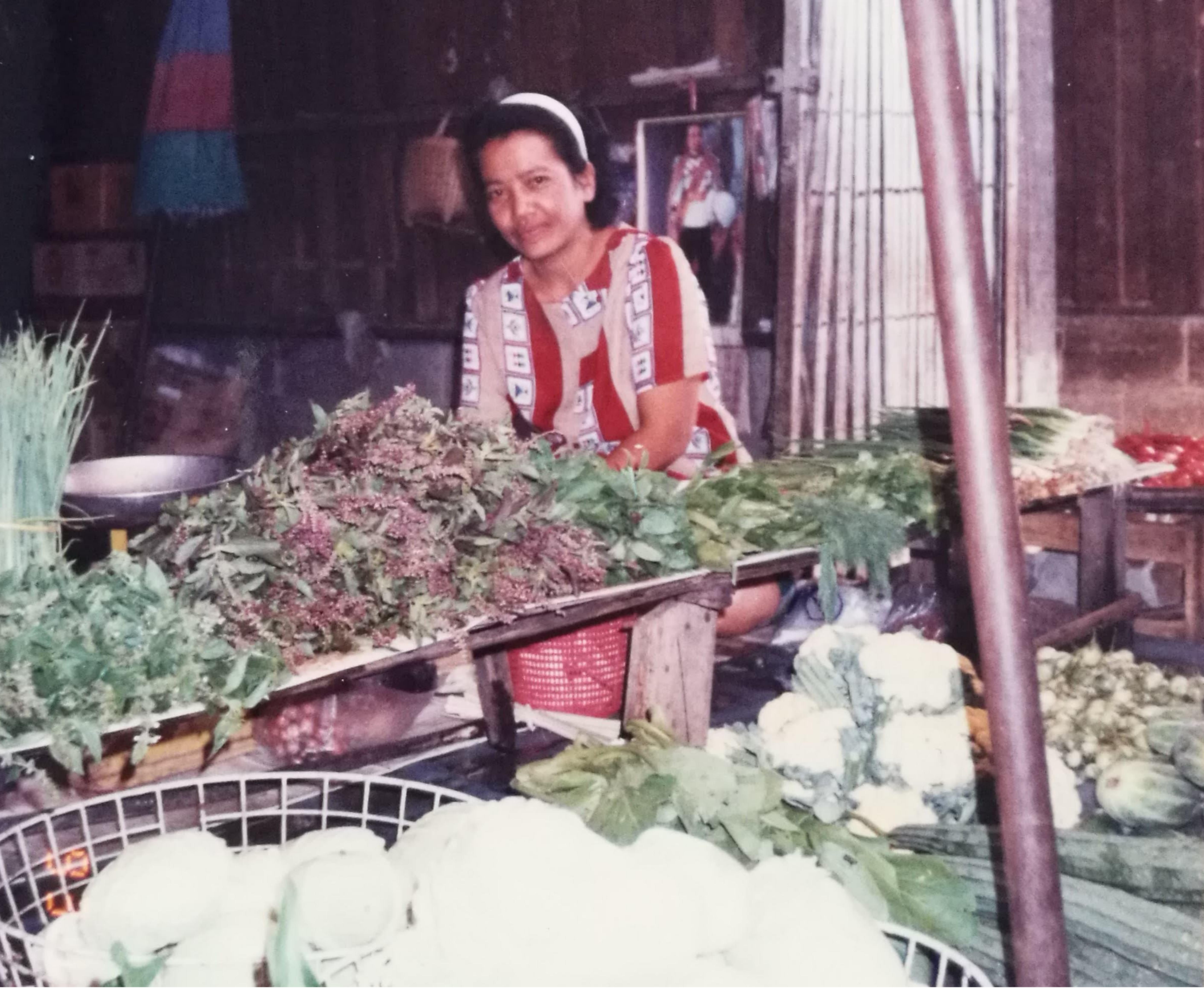

แม่ค้าขายผัก

ตอนเด็กหลังจบ ป.4 แม่ก็มีอาชีพเป็นชาวนาและปลูกผักขาย จำพวกถั่วฝักยาว และแตงกวา เดินทางจากบ้านโคก ผ่านหนองนาแซง ดอนหัวช้าง เอามาขายให้ลูกค้าที่โนนจมื่น ตอนนี้คือบริเวณทางโค้งโรงเรียนสุวรรณภูมิวิทยาลัย

บางทีแม่ก็ออกเดินทางพร้อมกับตะกร้าแตงค้าง ไปขายแลกเกลือที่บ่อพันขัน ซึ่งอยู่ห่างกันไกลมาก
แม่อยู่แบบง่ายๆ ใช้ชีวิตเรียบง่าย
อยู่บ้านแบบสบายๆ เฟอร์นิเจอร์ไม่ต้องมีมาก กินข้าวก็กินพอให้อยู่รอด
ทำกับข้าวที่ก็ทำให้ได้กินหลายๆ มื้อ แต่ก่อนทำกับข้าวตอนเย็น กินข้าวเย็นเสร็จ
กับข้าวที่เหลือก็จะใส่ปิ่นโตให้เป็นอาหารของแม่ในวันรุ่งขึ้น เพราะต้องตื่นไปขายผักที่ตลาดสดตั้งแต่ตีสี่ตีห้า
เวลาที่จะทำกับข้าวก็คงไม่มีอยู่แล้ว บางครั้งผมต้องทำกับข้าวไปส่ง วันไหนผมขี้เกียจทำให้ไปส่งข้าวแม่สายก็จะโดนดุ เพราะว่าแม่หิวมากๆ นึกย้อนกลับไปแล้วผมรู้สึกผิดมากๆ

แม่ทรหดอดทนมาก เป็นหญิงแกร่ง ไม่ว่าจะปลูกผักกลางแดด ดำนา เกี่ยวข้าว ทำทุกอย่างแบบผู้ชายได้หมด แม่ไม่ค่อยได้นอนเพราะกลัวจะไม่มีเงินใช้จ่าย ไปตลาดตั้งแต่เช้า กลับเข้าบ้านทีก็สามทุ่ม แม่หาเงินเก่ง ชอบค้าขาย แต่ก่อนขายผักที่ตลาดสด แม่จัดร้านได้สวยมาก ขายดีมาก ผมได้นับเงินทุกวัน ชอบๆ

สมัยก่อนแม่ค้าก็จะเก็บเงินใส่ตะกร้าพลาสติกไว้ ตกตอนเย็นก็นั่งนับเงินแบงค์เงินเหรียญบาท ข้าวของที่บ้าน เงินฝากธนาคารก็ได้มาจากการขายผักทั้งนั้น เงินร้อยตอนนั้นถือว่าเยอะมาก ขายผักกำละบาท ขายสิบกำจึงจะได้กำไรห้าบาท แต่แม่ก็ขายมาจนส่งลูกเรียนได้

ตอนนี้ก็ยังขยันปลูกผักขายอยู่ ได้เงินวันละไม่ถึงร้อยก็ยังอยากทำเพราะเขาคงชินกับงานพวกนี้ ผมไม่ห้ามหรอก แต่ก็ให้ทำตามกำลัง เพราะการปลูกผักก็เป็นการออกกำลังกาย ได้บริหารสมองป้องกันโรคภัยได้อีกทาง

พืชผักของแม่

FOOD JOURNAL

ปลูกอะไรก็งาม

แนวอยากแนวกิน

แม่ดูแลสุขภาพตัวเองได้ดีมากๆ เก็บพืชผักที่ตัวเองปลูกมาปรุงอย่างง่าย กินสดๆ หรือจะลวก จิ้มกับแจ่ว ป่นปลา ก็เป็นเมนูที่ชอบทาน

ในสวนก็มีกล้วย น้อยหน่า มะม่วง มะเฟือง มะยม มีให้ได้กินตลอดทั้งปี

ของมันๆ เช่นพวกทอด หมูกระทะ แกงที่ใส่กะทิเยอะๆ อาหารแบบนี้แม่จะไม่ค่อยปลื้ม ไม่โปรด อย่าได้ช่วยกินทีเดียวเพราะจะโดนแม่ดุ

ตอนเด็กๆ สมัยที่ขายผักที่ตลาดสดสุวรรณภูมิ แม่ชอบเอาบักอื๊อ (ฟักทอง) มานึ่งกินเป็นประจำครับ

แม่ชอบกินฟักทอง
แม่ชอบมะเขือเทศ
แม่ชอบกินแกงจืดมะระ
แม่ชอบกินนึ่งปลาจิ้มแจ่วกับลวกผัก

THE HOBBY

BY ยายเรืองรอง

ขนมตาลโบราณ อยากกินต้องพรีออร์เดอร์

ขายบักเขียบ

THE HOBBY

BY. ยายเรืองรอง

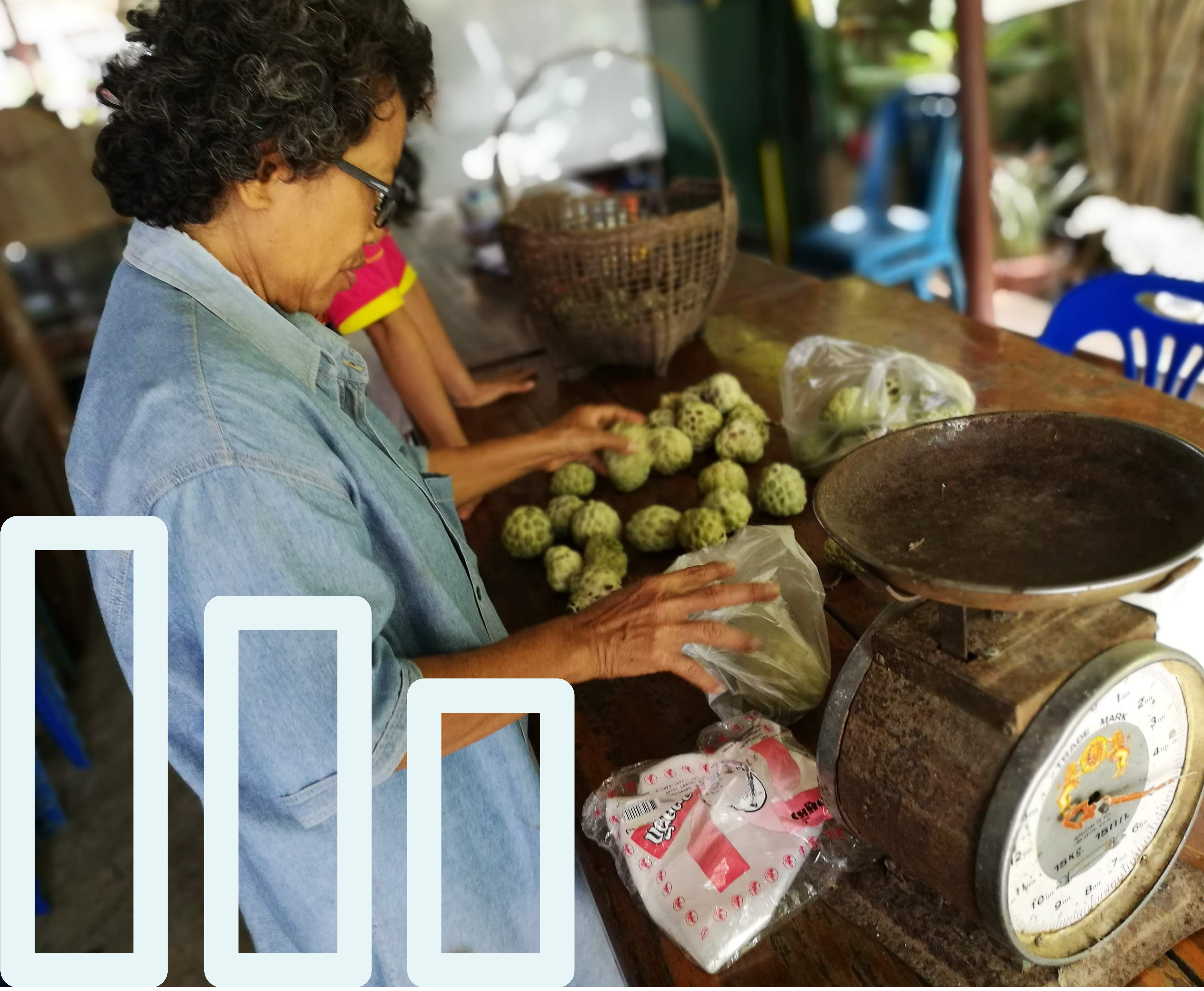

ตราชั่งคู่ใจ

บักเขียบ (น้อยหน่า) ของแม่อร่อยมาก เป็นพันธุ์พื้นบ้าน หวานหอม ไม่ค่อยมีตัวเพลี้ยมากิน ที่บ้านได้ทาน บางทีก็เป็นของฝากของต้อน ถ้าเหลือเยอะก็เอาไปขาย

ช่วงที่บักเขียบออกเยอะมากๆ แม่จะเก็บไปขายให้กับเพื่อนบ้านในชุมชน

เอาบักเขียบใส่ตะกร้า เอาตราชั่งเก่าๆ ตัวนี้ไปด้วย เป็นตราชั่งสมัยที่ใช้ขายผักที่ตลาดสด ชั่งขายเป็นกิโล บางทีก็สนนราคากิโลกรัมละ 30-40 บาท ขึ้นกับปริมาณบักเขียบและราคาในท้องตลาด

....สมกับเป็นแม่ค้ามืออาชีพ

แม่เป็นคนประหยัด

แม่เป็นคนที่ประหยัดมาก ไม่ซื้อของที่ไม่จำเป็น อันไหนซ่อมได้ก็ต้องซ่อมใช้ เสื้อผ้าก็ใส่ตัวเก่าๆ จะซื้อเสื้อใหม่ก็ไปหาซื้อตามตลาดนัดแบบราคาถูก ไปซื้อของตามตลาดก็ต้องต่อราคาแทบทุกครั้ง ...จนบางทีก็รู้สึกอาย !

ชุดนักเรียนของผมในสมัยก่อนก็ต้องประหยัด ต้องซื้อแบบเงินผ่อน ทะยอยจ่ายวันละ 10-20 บาท
สมัยมัธยม ผมอยากได้มาก "ชุดนักเรียนตราสมอ" มันเท่มากเลยนะ
ปีไหนได้ใส่ตราสมอแล้วมันดูภูมิฐานมาก แสงออร่าออกมากเวลาใส่ออกหน้าเสาธง (ผมเป็นผู้นำกิจกรรมหน้าเสาธง)

แต่โดยทั่วไปก็จะประหยัดโดยไปขอชุดนักเรียนเก่าของลูกชายคนที่รู้จัก ผมจำได้แม่นเลย ชุดนักเรียนเก่าที่เป็นของพี่เอกลูกชายร้านอาหารทัศน์ธนพร มันดูดีมากสำหรับผมตอนนั้น

ตอนที่เรียนอยู่จุฬาฯจะซื้อของไปฝากแม่ก็บอกว่าไม่ต้องซื้อ เก็บเงินไว้ดีกว่า ผมอยากให้แม่ได้แต่งตัวสวยๆ ใส่เสื้องามๆ แต่ก็นั่นแหล่ะ แม่บอกไม่ต้องซื้อมานะ

ทุนมูลนิธิดำรงชัยธรรม

หลังจากที่ผมส่งเรียงความและประวัติเข้ารับการพิจารณาคัดเลือกเป็นผู้รับทุนการศึกษาต่อเนื่องจากมูลนิธิดำรงชัยธรรม เมื่อผ่านรอบแรกแล้วก็ถึงคราวที่เจ้าหน้าที่มาสัมภาษณ์ที่บ้าน

แม่เล่าให้ฟังว่าตอนที่รู้ว่าลูกสอบเอ็นทรานซ์ติดจุฬาฯ แทนที่แม่จะดีใจ มีความสุข กลับเป็นทุกข์ เพราะเขากังวลใจ ทุกข์ใจมากที่ลูกได้เรียนต่อ คิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไรจึงจะมีเงินส่งให้ลูกได้เรียนต่อ

โชคดีมากครับที่คุณครูบัวสอน แสวง แนะนำให้ผมสมัครทุนการศึกษาเอาไว้ พอสอบติดจุฬาฯ ได้สักพัก ผลทุนก็ประกาศ ผมได้รับทุนการศึกษาต่อเนื่องให้จนจบปริญญาตรีจำนวนเงินทั้งหมดหลายแสนบาท
จากเงินทุนของประธานมูลนิธิดำรงชัยธรรม คุณไพบูลย์ ดำรงชัยธรรม และการดูแลเป็นอย่างดีของพี่ๆ เจ้าหน้าที่ทุกคนครับ

อีกคนที่ต้องขอบคุณคือพี่ดา เป็น จนท. มูลนิธิดำรงชัยธรรมครับ เป็นคนที่เดินทางไปสัมภาษณ์ผมที่บ้าน อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด เป็นคนที่สัมภาษณ์และนั่งฟังผมร้องหมอลำ ขับเสภา อ่านทำนองเสนาะ ดูผมวาดภาพสดๆ เพื่อประเมินให้คะแนนจนได้รับการคัดเลือกในที่สุดครับ

บัณฑิตจุฬาฯ

ผมเป็นบัณฑิตเภสัชศาสตร์ แต่สมัยที่อยู่จุฬาฯก็ได้ใช้ประโยชน์จากประสบการณ์ตอนเด็กอยู่เสมอ ทักษะการขายผักที่ได้มาจากแม่ ทำให้ไม่เคยกลัวจน ในช่วงที่เริ่มเรียนปีแรกๆ ค่าใช้จ่ายในเดือนหนึ่งประมาณ 2-3 พันบาท แต่พออยู่ไปนานงบประมาณเริ่มบานปลายกลายเป็นเดือนละ 4-5 พัน แต่รายได้ของผมก็เพิ่มขึ้นมาจากหลายทาง ผมรับสอนพิเศษส่วนตัวให้กับนักเรียนในเขตกรุงเทพฯ ผมเริ่มรับจ้างสอนพิเศษตั้งแต่เรียนปีที่ 1 สอนทั้งอิสระและในสถาบันกวดวิชา

หากทางจุฬาฯ มีงานพิเศษให้ทำก็จะสมัครทำตลอด เช่น ขายสลากกาชาดที่งานกาชาดสวนอัมพร ได้ค่าเหนื่อยร้อยละ 10 ต่อฉบับ ผมภูมิใจมากที่ประสบการณ์ในการขายผักช่วยผมได้มากเพราะผมทำสถิติยอดขายสลากกาชาดได้สูงทุกปี

ผมนำเงินที่ได้ไปซื้อหนังสือตำราที่ลดราคาในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติซึ่งเวลาจัดงานไล่เลี่ยกัน จำได้ว่าตำราวิชาเภสัชวิทยาที่เป็นภาษาอังกฤษที่ผมซื้อมีราคา 1,700 (ราคาต่อรองแล้ว) และยังบันทึกที่หน้าปกหนังสือไว้ว่าได้เงินมาจากการขายสลากกาชาดจุฬาฯ

เวลาที่ผมอ่านหนังสือใต้ถุนบ้านตอนดึกๆ คนเดียว แม่ก็มักจะมาบอกให้เลิกอ่านได้แล้ว เพราะกลัวว่าลูกจะเป็นบ้า ไล่ให้ผมไปเที่ยวบ้าง ไปดูงานวัดบ้าง แต่ไม่ค่อยอยากให้ไปดูหมอลำเท่าไหร่นักเพราะกลัวโดนลูกหลง แต่พอมาเรียนที่จุฬาฯ ไปกินข้าวที่โรงอาหารยังต้องอ่านหนังสือไปด้วย กินข้าวไปด้วย ฝึกความทรหดอดทนได้ดีมากๆ

สมัยที่ผมอยู่จุฬาฯ เลยแทบไม่ค่อยไปกินอาหารที่แพงๆ ตามห้างหรอก เพราะถ้าคิดถึงแม่แล้วมันจะร้องไห้ เงินไปซื้อหมู "สิบบาท" สมัยก่อนมันเลี้ยงได้ทั้งครอบครัวนะ ผมทำผัดหมูใส่ผักได้กระทะใหญ่ๆ เลย แต่อาหารญี่ปุ่นแค่ข้าวปั้นก้อนนึงมันก็หลายตังค์มาก

ตอนเรียนจบแล้วชีวิตดีขึ้น ก็เลยต้องชวนแม่ให้ได้ลิ้มลองอาหารราคาแพงบ้างตามช่วงเวลาที่แม่เห็นด้วย และรู้สึกโอเค ถ้าเขาว่าแพงเกินไปก็จะไม่ขัดใจ

"Once in a life time"

เข้ากรุงมาร่วมพิธี

ผมได้รับการคัดเลือกให้เป็นเยาวชนดีเด่นแห่งชาติ
สาขาการศึกษาและวิชาการ ผมไม่ใช่คนหัวดีหรือเรียนเก่งอะไรมากครับ
ไม่เคยไปแข่งโอลิมปิกวิชาการหรือผ่านเวทีแข่งขันอะไรมากนัก
สิ่งที่ยึดถือใช้มาตั้งแต่เด็กก็คือ ความขยันหมั่นเพียร ทำทุกอย่างตั้งแต่รับจ้างล้างชาม
ก๋วยเตี๋ยว ขนลังผักผลไม้ที่ตลาด พนักงานเสิร์ฟอาหาร และรับจ้างทั่วไป ตามที่แม่คอยสอนสั่ง

ภาพนี้บันทึกไว้ในงานวันเยาวชนแห่งชาติ *20* กันายายน *2548* ครอบครัว พ่อ แม่ พี่สาวกับ
ครอบครัว ได้มาร่วมงาน และเข้าเฝ้าพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ เสด็จ
แทนพระองค์ พระบรมโอรสาธิราช (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ *10*)

รางวัลนี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจ
ให้บอกเล่าเรื่องราวและส่งผ่านสิ่งดีๆ ไปยังน้องๆ คนรุ่นใหม่
ที่กำลังเติบโตและเบ่งบาน อย่าให้ข้อจำกัดของความขาดแคลนเป็นกำแพงของการพัฒนา
ความยากจนไม่ควรแปลว่าขาดโอกาส และที่สำคัญ ไม่ว่าเราจะอยู่ในที่ไหน
ชีวิตดีขึ้นเพียงไร เราจะไม่ลืมที่มาที่ไปและรากเหง้าของเรา
ไม่ลืมคนข้างหลังที่คอยผลักดันให้เราเดินทางมาไกลถึงเพียงนี้ครับ

ยังได้เห็นหน้ากันอยู่

Happy Moment

แม่ไม่ค่อยอยากให้ไปเรียนต่างประเทศเพราะกลัวว่าพ่อกับแม่จะเป็นอะไรไปก่อนเรียนจบ แต่ในที่สุดผมก็ตัดสินใจรับทุนรัฐบาลไทยไปเรียนต่อระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่ลอนดอน ภาพนี้เกิดขึ้นตอนได้ไปเรียนที่ลอนดอนแล้ว ได้กลับมาเยี่ยมบ้านครั้งแรก ทุกคนยังสบายดี ไม่ได้เจ็บป่วยหนัก จึงช่วยลดความกังวลใจลงได้เยอะ มั่นใจว่าต้องเรียนจบปริญญาเอก และกลับมาเจอหน้าพ่อแม่ตอนที่มีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน

ที่สนามบินสุวรรณภูมิ ก่อนบินกลับไปเรียนที่ลอนดอน ปี 2552

เรียนจบปริญญาเอกจากประเทศอังกฤษ 2555

บายศรีสู่ขวัญ

ญาติๆ ตระกูล "ประสงค์จีน" และเครือญาติ มาร่วมรับขวัญและแสดงความยินดี หลังจากกลับจากเรียนจบจากลอนดอนและกลับมาทำงานที่ประเทศไทย

พ่อกับแม่ยังสุขภาพดี เป็นไปดังหวังที่จะได้เห็นหน้าลูกชายเมื่อเรียนจบแล้ว

อุปสมบท ณ วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร

BUDDHIST WAY OF LIFE

โครงการอุปสมบทหมู่ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อถวาย
เป็นพระราชกุศลสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช
สกลมหาสังฆปริณายก ทรงเจริญพระชนมายุ 100 ปี พ.ศ.2556

ตามหาป้าละออง

แม่มีพี่สาวอยู่คนเดียว ชื่อละออง สุวรรณพัฒน์ (สกุลเดิม สาคร) ท่านจึงมีศักดิ์เป็นป้าของผม ด้วยความยากจนจึงทำให้พี่น้องต้องดิ้นรนแยกย้ายกันไปทำมาหากิน ป้าละอองตัดสินใจออกเดินทางไปพิจิตรกับสามีเพื่อสร้างที่ทำกิน มีทั้งนา สวนหม่วน ปลูกกล้วย เมื่อระยะทางระหว่างบ้านเกิดร้อยเอ็ดกับพิจิตรนั้นไม่ได้ใกล้กันเลย กอปรกับสถานะครอบครัวต้องต่อสู้ดิ้นรน ป้าละอองจึงไม่ค่อยได้กลับไปเจอญาติพี่น้อง แม้กระทั่งงานศพพ่อกับแม่ของตัวเองก็ยังไม่มีโอกาสได้กลับมา

แม่อยากเจอกับป้ามาก ญาติพี่น้องก็คิดว่าชาตินี้คงจะไม่ได้เจอป้าอีกแน่ ด้วยความที่ตอนนั้นปี พ.ศ. 2555 หลังจากที่ผมกลับมาจากลอนดอน ก็อยากทำความฝันให้เป็นจริง ให้ Google เป็นตัวช่วยในการสืบค้นหาป้า โดยพิมพ์คำว่า "สุวรรณพัฒน์ ทับคล้อ พิจิตร" เนื่องจากผมมีซองจดหมายเก่าที่เขียนที่อยู่เอาไว้ว่าน่าจะอยู่พื้นที่นี้

โชคดีที่อินเตอร์เน็ตช่วยให้พบกับเอกสารของสำนักงานเกษตรจังหวัดพิจิตร ที่ระบุว่ามีชื่อสามีของป้าได้เข้าร่วมอบรมเกษตรทฤษฎีใหม่เมื่อไม่นานมานี้ และระบุหมู่บ้านที่อยู่ไว้ แต่ไม่มีเบอร์ติดต่อ

ผมจึงจำกัดการสืบค้นไปที่บ้านเขาพระ ค้นหาหน่วยงานหรือภาคเอกชนที่เขาให้เบอร์โทรเอาไว้ เพื่อจะได้โทรสอบถามว่ารู้จักกับครอบครัวของป้าละอองหรือไม่

ผมพบเบอร์โทรศัพท์ของประธานวิสาหกิจชุมชนบ้านเขาพระ ซึ่งปรากฏอยู่บน Google Map จึงได้สอบถามและพบว่า ครอบครัวป้ายังอาศัยอยู่ที่นั่น มีชีวิตอยู่แต่มีโรคประจำตัว

หลังจากนั้นไม่นานผมก็ขับรถส่วนตัวไปตามหาป้าจนได้พบกัน และในครั้งต่อมาก็ได้พาแม่กับพ่อที่เดินทางมาจากร้อยเอ็ด ไปพบกับพี่สาวที่พลัดพรากกันนานหลายสิบปี จนเขาไม่เคยคิดว่าจะได้พบหน้ากันอีกแล้วในชาตินี้

ภาพนี้ถ่ายที่สวนดอกทานตะวัน เส้นทาง อ.ตากฟ้า

บึงพลาญชัย

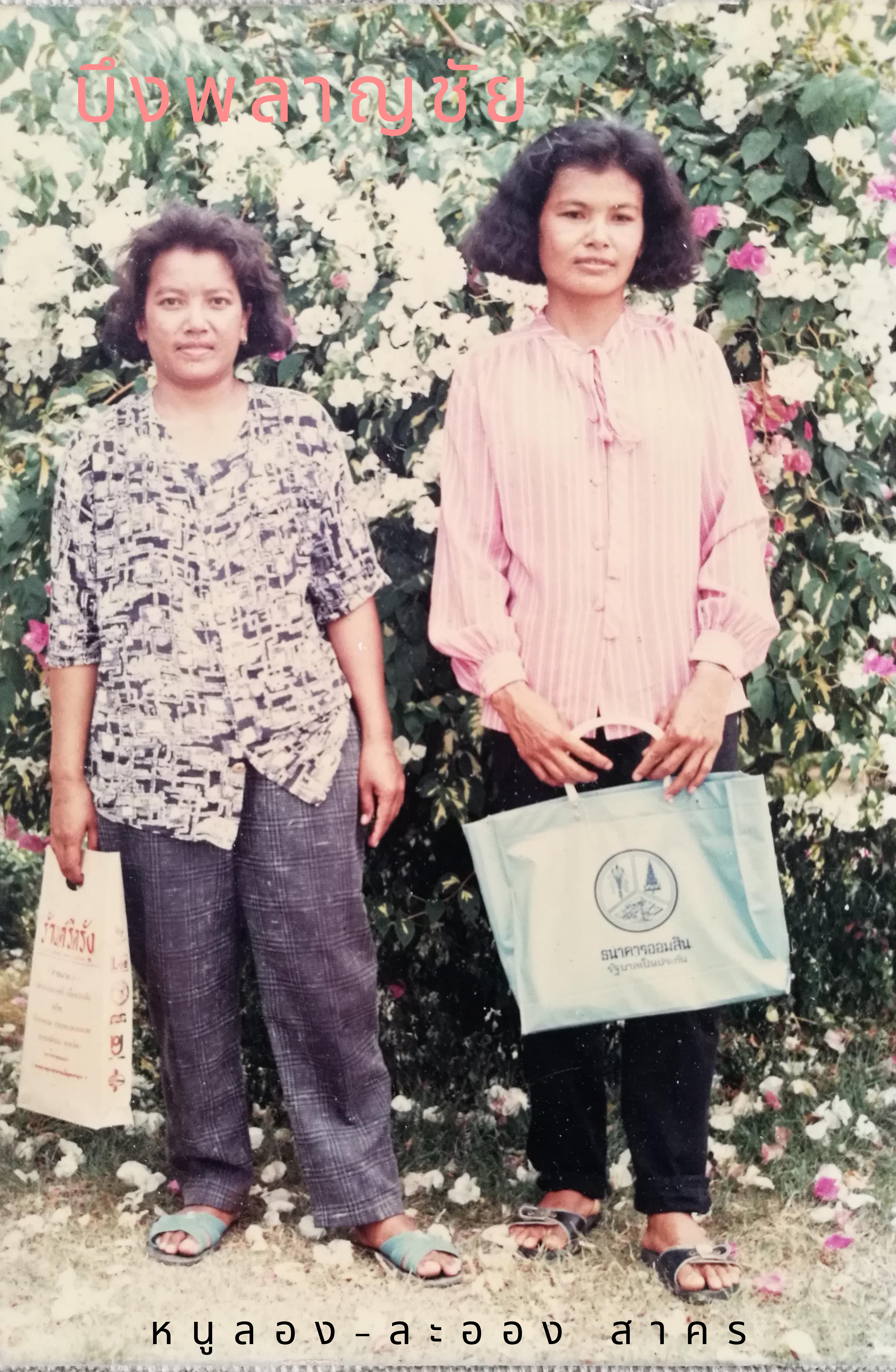
ร้านศรีตรัง
ธนาคารออมสิน
รัฐบาลเป็นประกัน

หนูลอง-ละออง สาคร

สองพี่น้อง

เป็นการตามหาญาติที่จบลงด้วยความชื่นมื่น ท้ายที่สุดแม่หนูลองก็ได้พบกับ ป้าละออง ที่บ้านเขาพระ จ.พิจิตร

ถึงแม้ป้าละอองจะประสบปัญหาสุขภาพจิต จำความหลังและชีวิตตัวเองได้บ้าง ไม่ได้บ้าง เมื่อได้โผกอดกัน ทั้งสองก็ได้สร้างรอยยิ้ม ให้กันและกัน แม่เองก็พยายามพูดคุย ซักถามเรื่องราวในตอนเด็ก เรื่องราวสมัยที่อยู่บ้านโคก กับตาพิมพ์ ยายสมบูรณ์ ด้วยหวังว่าจะช่วยกระตุ้นความทรงจำของป้าละอองให้กลับมา และสนทนากับน้องสาวให้ออกรสออกชาติให้มากขึ้น

CURATED BY ดร.แกง PUBLISHING

ทำบุญ & บริจาคทรัพย์

หลังจากที่ลูกๆ เรียนจบ ได้ทำงานกันหมดทุกคนแล้ว แม่ก็ไม่ต้องไปขายผักที่ตลาดสดประจำ ปลูกผักที่บ้าน ขายเท่าที่พอมี ระยะหลังแม่ก็มีเวลาเข้าวัดเข้าวามากยิ่งขึ้น มีสังคมมากขึ้น

ตอนนี้ตื่นมาตอนเช้าก็ต้องไปจัดการกิจการที่วัดทุ่งลัฎฐิวัน จัดแจงสำรับพาข้าวถวายหลวงพ่อ ตกเพลมาก็มีการแบ่งเวรดูแลถวายอาหารเพลให้หลวงพ่อ

ถือป้ายในขบวนชุมชนวัดทุ่งลัฎฐิวันและหมู่ที่ 20 ต.สระคู

ลอยกระทง

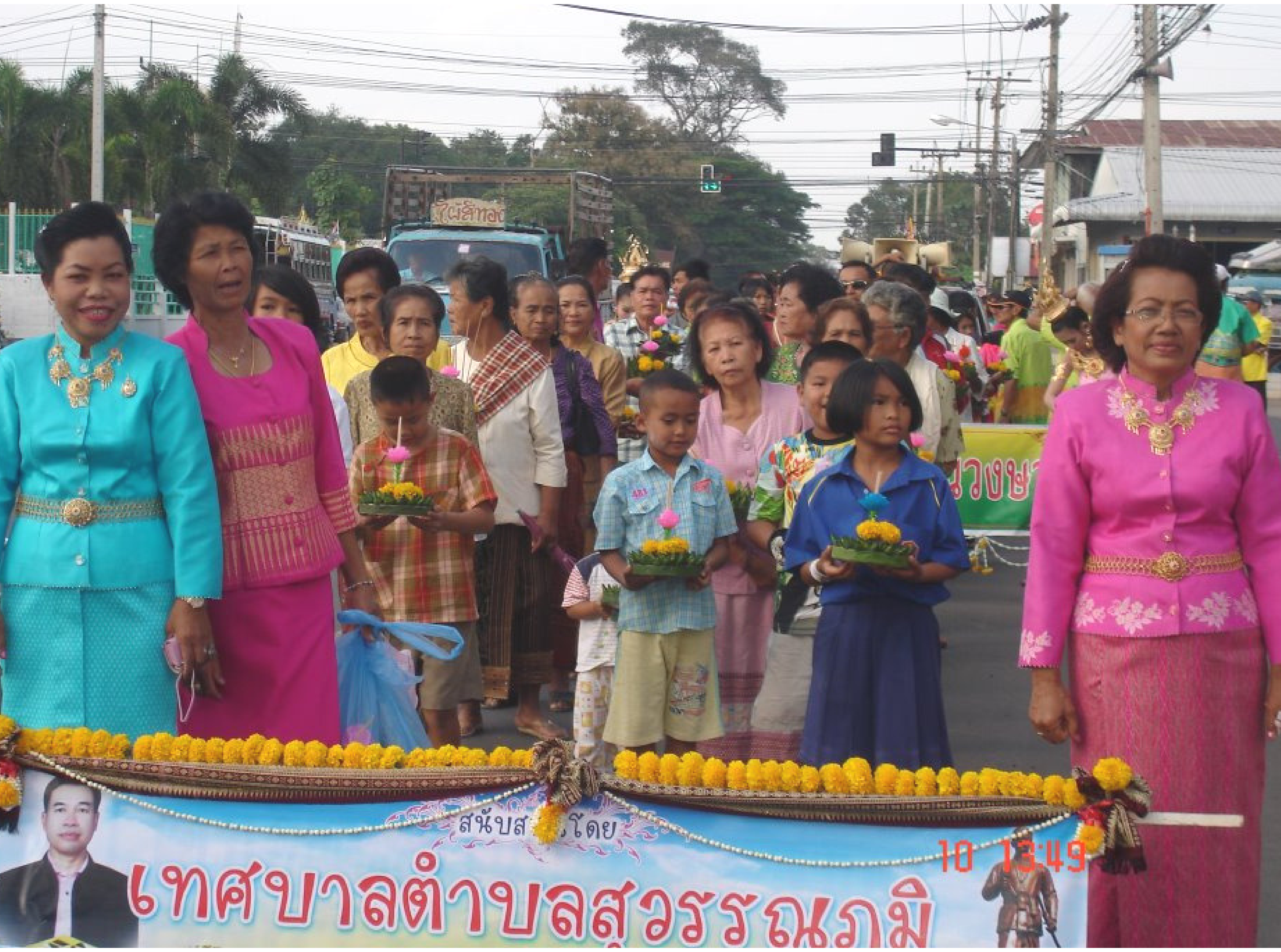
สนับส โดย
เทศบาลตำบลสุวรรณภูมิ
10 13:49

ตอนเป็นสาวว่าสวยแล้ว ตอนมีอายุยายลองยิ่งสวย

รวมญาติ เลี้ยงปู่กง คุ้มหนองคู 2562

ตรุษจีน ปู่กง

หลายตระกูล หลายครอบครัว ยิ่งสืบเสาะเรื่องราว
ยิ่งสร้างความรักสามัคคี ของคนในท้องถิ่น

ลูกหลานปู่กง

อยากไปไส สิพาไป

พระพุทธสุวรรณมงคลบพิตร

วัดทักษิณชลธาร บ้านจานเตย อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

“พระพุทธสุวรรณมงคลบพิตร” เป็นพระพุทธรูปปางสมาธิ หล่อด้วยสำริด ขนาดหน้าพระเพลากว้าง 12.80 เมตร ความสูงจากฐานจรดยอดพระรัศมีรวม 23.56 เมตร

คุณแม่เรืองรอง ประสงค์จีน

สนามหลวง

รายการ SCIENCE GUIDE

ดร.แกง รับบทบาทเป็นพิธีกรรายการ *Science Guide* ออกอากาศทางโทรทัศน์ *MCOT HD* อยู่นานหลายปี ความฝันของเขาเป็นจริงเมื่อชวนทีมงานผู้ผลิตรายการไปถ่ายทำเรื่องราวที่บ้านเกิด อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ดได้สำเร็จ

หลังจากที่อัดเทปรายการที่บึงพลาญชัยและได้เข้าพบรองผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดเรียบร้อยแล้ว ทีมงานก็มุ่งหน้ามาปักหลักถ่ายทำที่อำเภอสุวรรณภูมิ ทีมงานเลยถือโอกาสมาเยี่ยมที่บ้าน และแม่ลองก็ได้ติดตามทีมงานไปถ่ายทำเรื่องการต้มเกลือ และการปลูกข้าวหอมมะลิ ที่พื้นที่ทุ่งกุลาร้องไห้ด้วย

แม่ภูมิใจตรงที่ว่าคนอื่นสอบไม่ได้ เราเป็นคนธรรมดาสอบได้
Thai PBS

สารคดีชีวิต เสต็มเซลล์ ลูกอีสาน โทรทัศน์ไทยพีบีเอส

มีคนชอบถามว่าแม่กินอะไรตอนท้องถึงเรียนเก่ง ผมเลยต้องไปถามแม่ สรุปแล้วว่ากินธรรมดา ลูกออกมาทีแรกก็ไม่ได้เรียนเก่ง แต่เพราะสภาพแวดล้อม วิธีการเลี้ยงดู ที่ส่งเสริมให้เห็นชีวิตตามสภาพจริง เรียนรู้เอง เห็นความขัดสนของครอบครัว เห็นความอดทนอดกลั้นของแม่ เห็นว่าแม่ไม่อยากให้ลูกลำบาก สิ่งที่แม่พร่ำสอนและย้ำเตือนอยู่ตลอดเวลาในช่วงวัยเด็ก ก็คือต้องตั้งใจเรียน เพราะแม่ไม่ได้มีทรัพย์สินเงินทองอะไร ให้มีงานมีการเฮ็ด สิได้เบิ่งพี่เบิ่งน้อง

ชุดสารคดี "อีสานไอคอน" เรื่องราวของคนอีสานเลือดใหม่ที่สร้างนวัตกรรมนำความคิดมาพัฒนาสังคมอย่างน่าสนใจ

แม่กับพ่อร่วมให้สัมภาษณ์ และบอกเล่าเรื่องราวเส้นทางชีวิตของ ดร.แกง ตั้งแต่ตอนเด็ก รวมทั้งเหตุการณ์ครั้งสำคัญๆ ของชีวิตครอบครัว

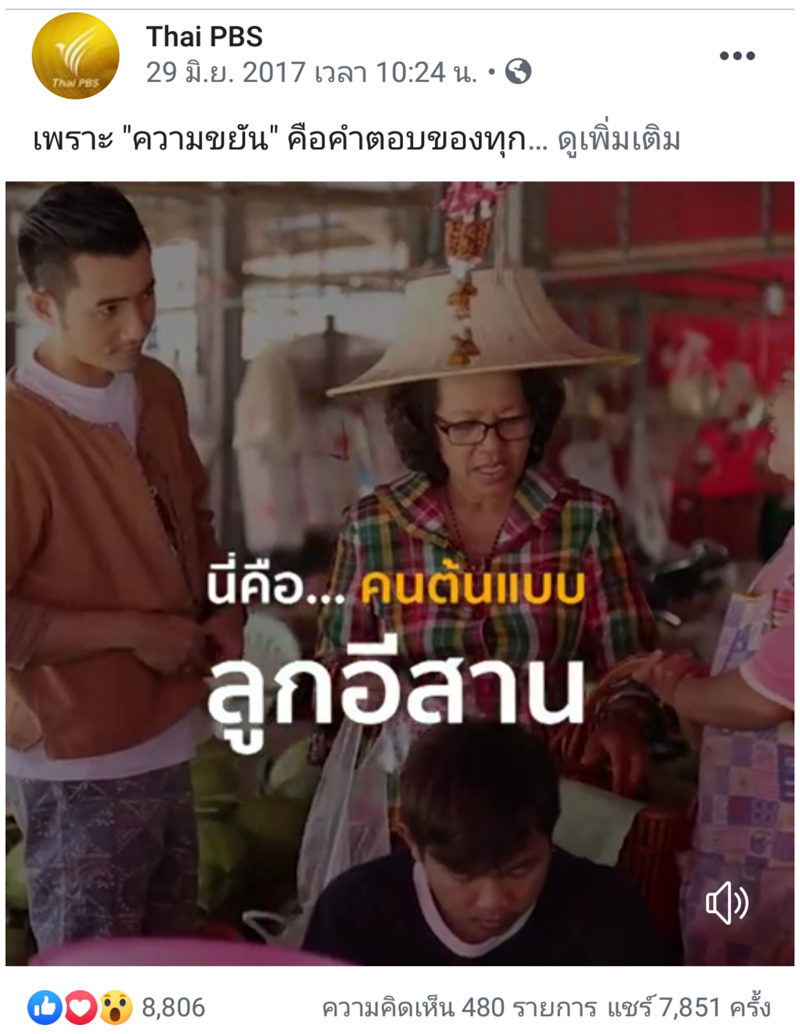
Thai PBS
29 มิ.ย. 2017 เวลา 10:24 น. •

เพราะ "ความขยัน" คือคำตอบของทุก... ดูเพิ่มเติม

นี่คือ... คนต้นแบบ
ลูกอีสาน
8,806
ความคิดเห็น 480 รายการ แชร์ 7,851 ครั้ง

TOPLINE TV
PLAY
COMME des GARCONS

เคนโด้พาม่วน

แม่ชอบดูหมอลำ ชอบร้องเพลง แต่ไม่ค่อยได้ไปไหนเพราะไม่มีรถเดินทาง และแม่ก็กลัวลูกหลงด้วย จึงมักจะปรามลูกเสมอ ไม่อยากให้ไปดูหมอลำเพราะเกรงว่าจะได้รับอันตราย

ถ้าไปดูหมอลำแสดงที่ต่างจังหวัดก็คงได้เพียงแต่นั่งอยู่หน้าเวที ไม่ได้มีโอกาสไปพบและสัมผัสกับดาราศิลปินหมอลำอย่างใกล้ชิด โชคดีที่รู้จักกับดีเจเคนโด้ สมัยนั้นยังทำงานอยู่กับ Topline TV เวลาที่คณะหมอลำเสียงอีสานมาเปิดทำการแสดงที่กรุงเทพและปริมณฑล ก็มักจะต้องไปเป็นพิธีกรอัดเทปรายการ

วันที่แม่ลองมาเยี่ยมที่บ้านจึงได้พาไปบุกหลังเวทีหมอลำ ให้แม่ได้รับประสบการณ์รูปแบบใหม่ ได้เจอศิลปินแบบใกล้ๆ

กระทบไหล่ศิลปินหมอลำ

เสียงอีสาน

ได้คุยกันถึงบ้านเกิดเมืองนอนและชีวิตความเป็นอยู่
ตามประสาคนบ้านเดียวกัน

เมื่อคุณแม่อยากร่วมแข่งวิ่ง

Anti-Aging Strategy

FUN RUN 3 KM

ดร.แกง

เข้าร่วมสังเกตการณ์ลูกชายพานิสิตจุฬาฯ มาลงพื้นที่การเรียนรู้

บ้านหญ้าหน่อง ต.จำปาขัน

โอกาสดีที่มีแม่มาร่วมงานของลูก ที่ได้นำนิสิตในรายวิชาสหสาขาเพื่อการพัฒนาชนบท จุฬาฯ มาเรียนรู้และร่วมคิดพัฒนาเพื่อบ่อพันขัน

ชวนแม่มาเป็นนักวิจัยท้องถิ่น

BOR PUN KHAN SANDSTONE

GEOPARK

ลานหินตัด ตัดกันเป็นตาผ้าจีวรจริงหรือ ?

เช้านี้ มาร่วมกันค้นหา เรียนรู้ ธรรมชาติ
วิทยาศาสตร์ในท้องถิ่นของเรากันนะครับ พบ
กันที่ OTOP นวัตวิถี บ้านหญ้าหน่อง

บุญบั้งไฟเมืองศรีภูมิ

เป็นงานประเพณีบุญบั้งไฟที่แม่ตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย แต่งชุดสวย เตรียมโต๊ะ เก้าอี้ไว้อย่างดี เพราะลูกเชิญแขกผู้ใหญ่ไปเที่ยว และแม่เองก็จะได้แสดงฝีมือทำน้ำยาขนมจีนสูตรเด็ด

ปี พ.ศ. 2561 ได้เรียนเชิญแขกผู้ใหญ่ที่ ดร.แกง เคารพ ไปเที่ยวงานบุญบั้งไฟ ท่านแรกคือ ศาสตราจารย์พิเศษ ธงทอง จันทรางศุ (พี่หน่า) สวมเสื้อสีเขียวในภาพนี้เนื่องด้วยเสื้อที่ทางเทศบาลจัดเตรียมไว้ขนาดเล็กเกินไป ! ท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ของประเทศ และผู้บริหารของจุฬาฯ แต่ที่อาจารย์ตกปากรับคำเชิญก็คงจะเป็นเพราะท่านมีความผูกพันกับจังหวัดร้อยเอ็ด คุณปู่ของท่านคือ พระยาสุนทรเทพกิจจารักษ์ (ทอง จันทรางศุ) ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ที่พาชาวเมืองขุดบึงพลาญชัย และท่านเองก็เคยมาฝึกงานที่ร้อยเอ็ด เมื่อครั้งที่เป็นนิสิตคณะนิติศาสตร์ จุฬาฯ

อีกท่านคือ อาจารย์บุญเลิศ อรุณพิบูลย์ (ซ้ายสุด) ผู้อำนวยการฝ่าย. ฝ่ายบริการความรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ที่เดินทางมาพร้อมกับทีมงานเพื่อร่วมจัดการความรู้ในงานประเพณีบุญบั้งไฟ เนื่องจากท่านเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการผลักดัน "คลังทรัพยากรการศึกษาแบบเปิด" ให้เกิดประโยชน์กับคนไทย

โรงแรมเพชรรัตน์

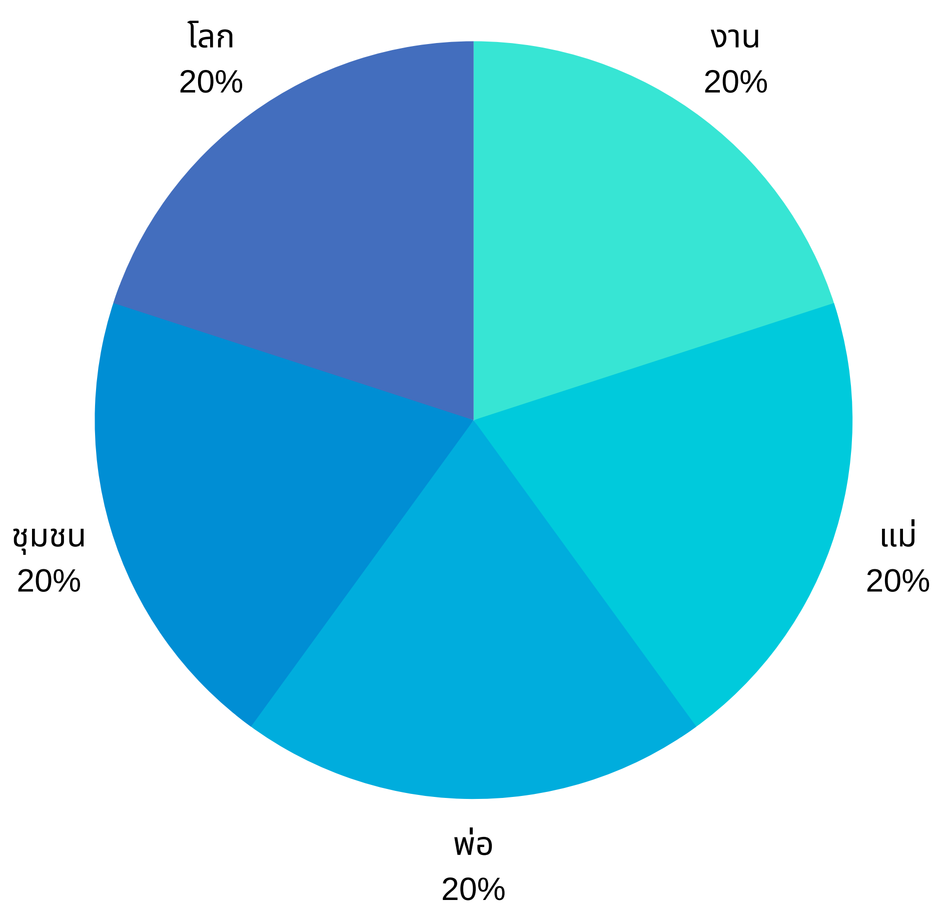

แม่ไม่ค่อยมีโอกาสได้ไปเที่ยวที่ไหน ทำแต่งาน นั่งรถยนต์ไปไหนแม่ก็บ่นเวียนหัวตลอดเวลา
ผมอยากพาไปเที่ยวที่สวยๆ งามๆ ก็ไม่ค่อยได้ไป แม่ก็กลัวแพง กลัวเสียเวลาหาเงิน
แต่พักหลังค่อนข้างดีขึ้น ผมหลอกให้นั่งเครื่องบินไปเที่ยวได้แล้ว เที่ยวบินแรกที่แม่กับพ่อได้เดินทางไปเที่ยวคือเชียงใหม่

ตอนที่มีงานประชุมวิชาการที่จังหวัดร้อยเอ็ด ผมบรรยายเสร็จก็รับแม่มาร่วมงานลอยกระทงซึ่งทางจังหวัดเป็นเจ้าภาพ นอนค้างคืนที่โรงแรมเพชรรัตน์ แล้วจึงบินกลับเข้ากรุงเทพ

ที่งานลอยกระทง แม่กับผมก็นั่งอยู่บนเวทีของแขกวีไอพี ด้านหน้าเป็นที่นั่งของบรรดา ผู้ว่าราชการ นายก อบจ. สส และรัฐมนตรีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มาเปิดงาน

เรียกได้ว่าผมมักจะพาแม่มาเปิดหูเปิดตา อยู่ท่ามกลางข้าราชการและนักการเมือง อันไหนที่ผมว่ามันดี ผมได้มีโอกาสสัมผัส

...ผมก็อยากให้แม่กับพ่อได้มีประสบการณ์ร่วมด้วย

งานเดินแบบผ้านานาชาติ

เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แม่อาจจะพอจินตนาการออกว่าต้องสอนหนังสือเด็กๆ แต่มีบทบาทอื่นๆ ที่แม่ไม่คุ้นชิน ลูกชายจึงต้องพาแม่ไปสัมผัส เปิดรับประสบการณ์อยู่เสมอๆ

การเป็นพิธีกรงานเดินแบบผ้านานาชาติ เป็นงานระดับนานาชาติ ต้องพูดภาษาอังกฤษ มีผู้คนจากทั่วโลกมาร่วมงาน งานนี้จัดที่จังหวัดสุรินทร์ ไม่ไกลจากบ้านจึงได้ชวนแม่กับพ่อไปร่วมงานด้วย ให้เขาได้เห็นของสวยๆ งามๆ และให้เขาได้รู้ว่า ที่ว่าลูกเป็นพิธีกรนั้น ทำอย่างไร ?

แม่มีความชื่นชอบเรื่องผ้าอยู่แล้วจึงรู้สึกชอบ สนุกกับการแต่งตัว และตื่นเต้นที่ได้เห็นชาวต่างชาติแต่งกายในชุดที่หลากหลาย ส่วนพ่อก็สวมเสื้อไหมสีแดงตัวเก่ง มีอยู่ตัวเดียวที่พ่อชอบใส่ พอจบงานจึงต้องหาโอกาสขึ้นเวทีไปเก็บภาพไว้เป็นที่ระลึก

ขอบคุณอาจารย์ปุ๊ก ตอนนั้นเป็น ผอ.สำนักศิลปะและวัฒนธรรม ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นคณบดีคณะสังคมศาสตร์ มรภ.สุรินทร์ และอาจารย์ฉลอง ผู้ช่วยอธิการบดี (สามี) ที่ไว้วางใจให้ทำหน้าที่พิธีกรอยู่หลายปีครับ

Purple Sweetcorn
Dahlia
Calla Lily
โครงการหลวง ๔๗
มูลนิธิโครงการหลวง
ROYAL PROJECT FOUNDATION

งานโครงการหลวง

เมื่อมีโอกาส ดร.แกง ก็มักจะพาคุณแม่ไปดูการทำงาน ไปเปิดหูเปิดตา ให้แม่ได้เห็น ได้เรียนรู้ และพบปะกับผู้คนในวงสังคมที่หลากหลาย

ดร.แกง เป็นพิธีกรจิตอาสา ในกิจกรรมการสาธิตการประกอบอาหารที่ใช้วัตถุดิบจากโครงการหลวง งานโครงการหลวงจัดในช่วงวันแม่แห่งชาติของทุกปี ที่ห้างสรรพสินค้า เซ็นทรัลเวิลด์ ราชประสงค์

นอกจากแม่จะได้เดินเที่ยวงานโครงการหลวง เห็นต้นไม้ ดอกไม้ และพืชผักที่แม่ไม่เคยเห็น แม่ยังได้เห็นลูกทำหน้าที่เป็นพิธีกรบนเวที ...แค่นี้ก็สุขใจแล้วครับ

ทุกครั้งที่ไปบรรยาย ดร.แกง มักจะเล่าเรื่องของแม่

ขยายความดีของคุณแม่

อบรมบรรยายให้กับสโมสรนิสิตจุฬาฯ ทุกคณะ และประธานฝ่ายนิสิตสัมพันธ์

DR.KEANG'S TALK

แฟชั่นคุณแม่ ใส่อิหยังกะงาม

Sirens of Style

Fashion inspiration from real-life women